

Speelweide met zes spelers

Verhaal van de Maand augustus 2004

Stel u de plek van gisteren voor: een veldje in de middag zon. Rechts verschijnen een paar jonge muizen in beeld. De

eerste keer, dat ze zonder toezicht van hun ouders de wereld ontdekken. Wat vinden ze? Een ware speelplek: zand, gras, met hier en daar een heuveltje. De mogelijkheden zijn grenzeloos. Dan van links: onbekende wezens. Niet groot. Wel laag bij de grond, langgerekt en met een gladde huid. De muisjes aarzelen. De nieuwkomers wachtten af. Ook zij hebben de anderen nog nimmer eerder gezien. Alleen het achterste gedeelte van elk diertje komt hen enigszins bekend voor. De rest is hen zo harig en zo bol. Echt lang houden ze deze impasse niet vol. De speelplek wacht. Bovendien wat kun je allemaal niet aan elkaar ontdekken? Of wat kun je met elkaar niet doen? Glijden langs de gladde ruggen. Blindemannetje spelen met snorharen. Mogelijkheden eindeloos.

Als de zon ondergaat en langer worden de schaduwen over het veldje en de spelende dieren glijden, gaan beide partijen moe maar voldaan en vol verhalen naar

huis. Moeder Muis is woedend. Hebben ze niet beseft in welk gevaar ze hebben verkeerd? Slangen zijn niet om mee te spelen. Slangen zijn onbetrouwbaar. Voor je het weet ben je opgegeten. Voor straf zonder eten op bed!

Moeder Slang is des duivels. Typisch iets voor de moderne jeugd. Sloof je je uit voor een verantwoorde maaltijd, laten ze buiten zo maar lekkere, voedselrijke hapjes liggen. Voor straf zonder eten op bed!

Als de volgende ochtend, de zon opkomt boven een van de mooiste speelplekjes, ziet de wereld er toch opeens geheel anders uit.

- vrij naar een verhaal van Vernon February
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
afbeeldingen: internet